

РЕШЕНИЕ

№ 2909

гр. София, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-IV-A, в закрито заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Виктория М. Станиславова

като разгледа докладваното от Галина Ташева Въззивно гражданско дело № 20221100509803 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 435, ал. 2, т. 6 от ГПК.

Образувано е по жалба с вх. № 045342/01.08.2022 г. на В. В. Н. – длъжник по изпълнително дело № 20208410402420 по описа на ЧСИ Н.М., рег. № 841 срещу отказа на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното дело, обективиран в Разпореждане от 18.07.2021 г.

В жалбата са изложени доводи, че обжалваното разпореждане е неправилно и незаконосъобразно, поради това, че задължението на длъжника към кредитора „Райфайзенбанк“ е било изплатено, поради което същият не дължи посочените суми. На отделно основание, жалбоподателят излага, че дори и задължението да не е било изплатено, то същото е погасено по давност. Навеждат се доводи, че твърдяната цесия не може да произведе действие, тъй като длъжникът не е бил уведомен за нея, съобразно изискванията на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД. Твърди се, че по делото фигурира изпратено и неполучено писмо до адрес, на който длъжникът не живее и където не е регистриран нито по постоянен, нито по настоящ адрес, от което следва, че посоченото като вискател дружество няма това качество и изпълнителното дело следва да бъде прекратено. Излагат се съображения, че съгласно нормата на чл. 99, ал. 3 и 4 от ЗЗД се предвижда съобщаване на длъжника за извършената цесия, което не може да бъде заменено от каквито и да е други действия, изискващи наличието на законова презумпция, която не е предвидена в ЗЗД.

По изложените съображения, жалбоподателят счита, че са налице предпоставките за прекратяване на изпълнителното дело, поради което моли съда да отмени отказа на ЧСИ

Н.М., рег. № 841 да прекрати изпълнителното дело, обективиран в Разпореждане от 18.07.2021 г. и да прекрати изпълнителното дело.

Ответникът по жалбата и взыскател в изпълнителното производство „М.“ АД, в срока по чл. 436, ал. 3 ГПК, чрез юрисконсулт Л.И. е подал писмено възражение, в което изразява становище за неоснователност на жалбата по подробно изложени съображения. Поддържа, че отказът на ЧСИ Н.М. да прекрати изпълнителното дело е законосъобразен, а подадената жалба срещу него следва да бъде оставена без уважение като неоснователна. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПП в размер на 300 лева.

В представените по реда на чл. 436, ал. 3 от ГПК, мотиви ЧСИ Н.М. излага становище, че жалбата е допустима, но неоснователна като излага подробни съображения в тази насока. Относно твърденията на длъжника за изтекла погасителна давност, счита, че същите са недопустими и неподлежащи на разглеждане от ЧСИ в рамките на изпълнителното производство.

Софийски градски съд, като прецени събраните доказателства, доводите на страните и изложените от ЧСИ мотиви, намира следното:

Производството по изпълнително дело № 20208410402420 по описа на ЧСИ Н.М., рег. № 841 е образувано по молба с вх. № 053330/10.07.2020 г. на взыскателя „М.“ АД въз основа на изпълнителен лист, издаден на 27.12.2013 г. по гр. дело № 53705/2013 г. на СРС, ГО, 35 с-в срещу длъжника В. В. Н., ЕГН ***** за сумите от 18 247.99 евро - главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10/07/2017 г. до окончателното изплащане на задължението, както и разноските по изпълнението.

С молбата за образуване на изпълнително дело, взыскателят е възложил на ЧСИ на основание чл. 18 от ЗЧСИ да проучи имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, както и да определи способа на изпълнение.

С разпореждане от 10.07.2020 г. съдебният изпълнител е образувал изпълнителното дело, като със същото е разпоредено да се изпрати съобщение по чл. 191 от ДОПК до НАП, да се направят справки за имущественото състояние на длъжника, да бъде изпратена покана за доброволно изпълнение. С разпореждането е наложен запор върху вземанията на длъжника за суми по банкови сметки, открити в: „Банка ДСК“ АД, „Първа Инвестиционна Банка“ АД и „Юробанк България“ АД. Изпратени са и запорни съобщения до третите задължени лица.

На 07.08.2020 г. е изпратена покана за доброволно изпълнение до длъжника В. В. Н..

С Молба, вх. № 082145/07.12.2021 г., подадена от взыскателя „М.“ АД е поискано да се наложат възбрани върху недвижими имоти, собственост на длъжника В. В. Н..

С писмо изх. № 17-10-041618/1/17.03.2021 г. „Банка ДСК“ е уведомила ЧСИ Н.М., че е наложила запор по наличната сметка на длъжника в Банката.

На 01.03.2022 г. е постъпило плащане от „Банка ДСК“ АД, в изпълнение на запорно

съобщение от 15.03.2021 г.

С разпореждане от 28.02.2022 г. е наложена възбрана върху следния недвижим имот, собственост на длъжника, а именно: Застроен поземлен имот, находящ се извън строителните граници на село Луково - ЕКАТТЕ 44330, община Своге, област София, целият с площ от 2500 кв. м., заедно с паянтова едноетажна сграда, със застроена площ от 146,96 кв. м. и застроен обем 400,00 куб. м.

С разпореждане от 28.02.2022 г. е наложена е възбрана върху следния недвижим имот, собственост на длъжника В. В. Н., а именно: 1/6 идеална част от дворно място от 386 кв.метра, с построена в него жилищна сграда, находящо се в с. Костенец, Софийска област и представляващо УПИ - пл. № 1549 и включено в парцел VI - за имоти 1548 и 1549, в кв. 86а по пл. на с. Костенец, Софийска област.

На 26.05.2022 г. е постъпила молба до ЧСИ Н.М. от длъжника В. В. Н., с вх. № 029900/26.05.2022 г., в която същият е заявил, че не дължи посочените суми, тъй като задължението му към „Райфайзенбанк България“ ЕАД е изплатено, както и че е погасено по давност. В молбата, длъжникът е оспорил и действието на договора за цесия, сключен между „Райфайзенбанк България“ ЕАД и вискателят по изпълнителното дело „М.“ АД.

С Разпореждане от 18.07.2022 г. ЧСИ Н.М. е отказал да уважи молбата на длъжника за прекратяване на делото на основание чл. 433, ал. 1, т. 1 от ГПК. С посоченото разпореждане съдебният изпълнител е отказал да уважи и молбата на длъжника, в частта относно възражението за изтекла погасителна давност. Разпореждането е изпратено на длъжника със съобщение изх. № 056719/18.07.2022 г., получено на 21.07.2022 г.

На 01.08.2022 г. в кантората на ЧСИ Н.М. е постъпила жалба с вх. № 045342/01.08.2022 г., подадена от длъжника В. В. Н., която е предмет на настоящото дело.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

В разпоредбата на чл. 435 от ГПК законодателят е предвидил императивно кои действия на съдебния изпълнител може да се обжалват по този ред. Съгласно чл. 435, ал. 2, т. 6 от ГПК длъжникът може да обжалва отказа на съдебния изпълнител да спре, прекрати или приключи принудителното изпълнение, а съгласно т. 7 - постановеното относно разноските. Разпоредбата на чл. 435, ал. 2 от ГПК е императивна и не може да се тълкува разширително. Не е предвидена правна възможност за обжалване и на други действия, с които длъжникът счита, че са нарушени правата му, тъй като в ГПК няма обща разпоредба даваща възможност за обжалване на всички действия на съдебния изпълнител, които страната по делото счита, че са незаконосъобразни. В случая се обжалва постановление за отказ за прекратяване на образуваното изпълнително дело, от активно легитимирана страна, в законоустановения срок, поради което жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По основателността на жалбата:

Съгласно разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК, прекратяване на изпълнителното

дело е възможно въз основа на възражение, предявено от длъжника за извършено от него престиране на паричното му задължение преди образуване на изпълнителното производство, като изпълнението следва да бъде удостоверено с разписка от вискателя, квитанция от пощенската станция или писмо от банка. Разпоредбата е императивна и в нея изчерпателно са посочени всички възможни хипотези, в които може да бъде прекратено изпълнителното производство.

В случая от страна на длъжника се твърди плащане към кредитора „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД преди образуване на изпълнителното дело и следователно той е този, който следва да установи плащането надлежно съобразно разпределението на доказателствената тежест.

Настоящият съдебен състав намира, че в конкретния случай нито към молбата от 26.05.2022 г., нито към подадената жалба, длъжникът В. Н. не е представил необходимите доказателства, с които производството може да бъде прекратено на това основание. В този смисъл длъжникът не е представил разписка от вискателя, писмо от банката или преводно нареждане, от които да е видно, че сумата по изпълнителния лист е платена или внесена за вискателя преди образуването на изпълнителното дело, каквото е изискването на закона. В молбата за образуване на изпълнителното дело е посочено, че делото се образува за остатък от главница в размер на сумата от 18 247.99 евро, от което следва, че дори и да е налице плащане от страна на длъжника на част от сумата по изпълнителния лист, което е надлежно отбелязано на гърба му, то това плащане не е погасило изцяло вземането на кредитора.

Съгласно разпоредбата на чл. 76 от ЗЗД, плащането по банков път се извършва чрез заверяване на сметката на получателя. В случая от вискателя се оспорва плащането на посочената сума, за която е образувано конкретното изпълнително дело. Следователно длъжникът, който се позовава на благоприятния за него факт на плащане, следва да установи при пълно и главно доказване, че същият е платил изцяло дълга, че плащането е било извършено надлежно, т.е. че с посочената сума е била заверена сметката на получателя. Такива доказателства, по делото не са представени, за да се приеме, че задължението на длъжника е било изцяло погасено.

На следващо място, по отношение на наведените в жалбата доводи за незаконосъобразност на изпълнителното производство, обосновани с твърденията на жалбоподателя – длъжник за изтекла погасителна давност по отношение на процесните парични вземания, настоящият състав намира следното:

Произнасянето по така наведеното възражение за погасяване на правото на принудително изпълнение на задължението поради погасяването му по давност е извън правомощията на окръжния съд, сезиран с жалба срещу акт или действие на съдебния изпълнител в производство по реда на чл. 435 ГПК. Принудителното изпълнение е материално законосъобразно, когато изпълняваното вземане съществува и (при изпълнение на парично вземане) имуществото, върху което е насочено изпълнението принадлежи на длъжника. Материалната законосъобразност на принудителното изпълнение може да бъде проверявана единствено чрез иск, като процесуалната законосъобразност на изпълнителните

действия е без правно значение. Поради това исковата защита срещу материално незаконосъобразното принудително изпълнение може да се осъществи преди, по време и след приключването на изпълнителния процес /в този смисъл определение № 551/01.10.2010 г. на ВКС по ч. гр. д. № 483/2010 г., IV ГО; определение № 2/02.01.2014 г. на ВКС по ч. гр. д. № 7756/2013 г., I ГО/. В този смисъл категорична и последователна е съдебната практика, че в производство по чл. 435 от ГПК съдът действа само като контролно - отменителна инстанция, вършейки преценка за законосъобразност на конкретни изпълнителни действия. Възражение за недължимост на вземане по изпълнителния лист, поради изтекла след издаването му погасителна давност е материално правопогасяващо възражение за недължимост на притезанието и като такова е извън правомощията на съдебен изпълнител, респ. на съда в производството по чл. 435 от ГПК. Този въпрос следва да се реши в състезателно исково производство. С оглед изложеното, съдът намира, че извън предмета на настоящото дело е дали е погасено правото на принудително изпълнение поради изтекла погасителна давност за процесното задължение.

Независимо от изложеното и само за яснота следва да се посочи, че твърдението за изтекла погасителна давност на претендираното вземане е и неоснователно. Възможностите на съдебния изпълнител да прекрати изпълнително производство са посочени в чл. 433 от ГПК. Изпълнителното производство, съгласно императивната норма на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, се прекратява, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години.

С неизвършването на изпълнителни действия по искане на вискателя в определения срок законодателят презумира отпадане на интереса му от търсеното изпълнение, предвид което и с чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК се приема прекратяване на изпълнителното производство по силата на закона, като актът на съдебния изпълнител има единствено констативно значение. Това прекратяване обаче не означава отпадане на материалното притезание на вискателя, поради което няма пречка изпълнителното производство да бъде възобновено. Прекратяването на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК изобщо не означава, че кредиторът не може изобщо да предприема действия, водещи до прекъсване на давността.

Предвид на посочените по – горе изпълнителни действия, извършени в хода на образуваното изпълнително производство, както и предвид обстоятелството, че изпълнителното дело е образувано пред 2020 г., настоящата инстанция приема, че в конкретния случай не е налице, бездействие на вискателя, изразяващо се в непоискване на извършването на изпълнителни действия в продължение на две години поради което и на това основание жалбата се явява неоснователна.

По отношение на доводите на жалбоподателя, че поради неуведомяването му за осъществената между „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД и „М.“ АД цесия, то същата не е произвела действие, въззивният съд намира следното:

На първо място, следва да се посочи, че по отношение на оплакването, че длъжникът не е уведомен за извършената цесия – същото е неоснователно, доколкото производството

по Глава XXXIX, раздел I от ГПК е строго формално и има за предмет единствено процесуалноправни действия на ЧСИ по изпълнението. Независимо от изложеното, следва да се посочи, че действително, съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, цедентът следва да уведоми длъжника за осъществената цесия. В настоящия случай, видно от молбата за образуване на изпълнителното дело е представен договор за продажба и прехвърляне на вземания, сключен на 20.12.2019г. между „Райфайзенбанк България“ ЕАД и „М.“ АД. От представеното по делото пълномощно /стр. 14/ е видно, че цедентът „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД е упълномощил цесионера „М.“ АД да извърши уведомяването за извършената цесия.

Приложено е и Уведомление за извършено прехвърляне на вземания, ведно с разписка, което е било изпратено до длъжника В. В. Н..

В случая цесионерът – вискател по изпълнителното дело „М.“ АД е предприел необходимите действия за изпълнение на предвиденото в чл. 99, ал. 3 ЗЗД, изпращайки уведомителни писма до длъжника на адреса, посочен от него, както в сключения Договор за овърдрафт, така също и в този, който е по издадения изпълнителен лист, а именно: гр. София, ж.к. ****. Независимо от представеното по настоящото дело Удостоверение за наследници изх. № РСЦ22-УГ01-4580 от 01.08.2022 г., видно от което длъжникът В. В. Н. е регистриран на друг постоянен адрес, по делото не са налице данни, че същият е уведомил кредитора за промяна на посочения от него постоянен адрес. На следващо място следва да се посочи, че макар и да не му е било връчено изхождащо от цедента уведомление, посоченото обстоятелство не влияе върху прехвърлителния ефект на цесията, тъй като титуляр на вземането става цесионерът, което обосновава процесуалната му легитимация по делото и възможността да иска извършването на изпълнителни действия, респективно в негова полза да бъдат извършвани такива. Уведомлението по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД е от значение единствено за легитимацията на цесионера да получи изпълнение, като в противен случай длъжникът има възможност да престира на цедента и да се освободи от задължението си - чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗЗД.

С оглед изложеното, разпореждането на ЧСИ, с което е отказано прекратяване на изпълнителното производство е законосъобразно и следва да бъде потвърдено, а депозираната срещу него жалба е неоснователна следва да се остави без уважение.

Относно разноските в производството:

Насрещната страна по жалбата – „М.“ ЕАД е претендирала разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв.

В производството по чл. 435 ГПК не се разпределят разноски между страните, доколкото същото е иницирано срещу акт на съдебен изпълнител по възражение на длъжника и не е свързано с процесуално поведение на ответната страна, поради което нормата на чл. 78 ГПК не следва да намери приложение. Предмет на настоящото производство е законосъобразността на действията на съдебен изпълнител, а не спор относно накърнено материално право, при което с оглед изхода от спора се разпределя отговорността за разноски. За извършените разноски в производството по жалба срещу

действия на ЧСИ правоимащата страна разполага с възможността по чл. 74 от ЗЧСИ.

Водим от горното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата, с вх. № 045342/01.08.2022 г. на В. В. Н. – длъжник по изпълнително дело № 20208410402420 по описа на ЧСИ Н.М., рег. № 841 срещу отказа на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното дело, обективиран в Разпореждане от 18.07.2021 г.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване по аргумент от 437, ал. 4 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____